

раба, бързо и решително се спуснаха съ шейни и искать да навлѣзатъ въ нашата земя.

— Доведете ми тѣзи чужденци, за да видя какво искать тѣ, отговори царьтъ.

Веднага нѣколцина царедворци, облѣчени като прости ескимоси, се отправять къмъ посоката, дето бѣ заседналъ кораба, срещать се приятелски съ чужденцитѣ, поканватъ ги да продължатъ пжтуването си и ги отвеждатъ при своя царь. —

— Какво търсите въ моята земя? запитва царьтъ на ледоветѣ.

— Искаме да отидемъ до северния полюсъ, отговори капитанинътъ на кораба. — Този полюсъ е една тайна за насъ, тайна, която ние искаме да разгатнемъ“.

— Полюсьтъ принадлежи менъ, извика ядосанъ царь Хо. — Никакъвъ чужденецъ не трѣбва да ходи тамъ. — Заповѣдвамъ ви да си отидете веднага. — Въ противенъ случай ще бждете изложени на голѣми опасности.“

— Съ какво право ни забранявашъ ти да отидемъ тамъ, извика капитанинътъ. — Ние не искаме ни да го завладѣемъ, нито пъкъ да му нанесемъ повреди. — Нашия господаръ ни заповѣда да навлѣземъ вжтре и да му съобщимъ какво има тамъ“.

— Дръзки хора, извика гнѣвно царьтъ на ледоветѣ, ако кораба ви не напусне веднага предѣлитъ на моето царство, той ще бжде затрупанъ отъ ледове и вие ще умрете отъ студъ и гладъ. — Азъ мога да ви плѣня още сега и да разруша кораба ви, но за първи пжтъ ще се покажа великодушень. — Върнете се въ вашия корабъ, обърнете кормилото къмъ югъ и тежко и горко ви, ако престжпите заповѣдта ми“.